

«власть представляет собой наиболее фундаментальный процесс в обществе, поскольку общество определяется ценностями и институтами, а то, что оценивается и институционализируется, определяется властными отношениями» [Там же, с. 27].

К сожалению, формат одной статьи не позволяет нам надлежащим образом раскрыть проблему, мы в этой публикации претендуем лишь на постановку этой актуальной и мало изученной темы.

Выводы и предложения. Как и каждая эффективная концепция, общественный договор («Social contract») требует для своего развития определенных ориентиров. Собственно, наша статья задает стратегический вектор поисков тех критериев, которые поспособствуют философам, политологам, культурологам и всем гуманитариям не растеряться в множестве подходов к очерченной проблеме, беря во внимание тот факт, что концепт «Social contract» особенно актуален в социальной и политической философии XXI века.

Подводя итоги, резюмируем, что классические и современные теории справедливости в целом (и социальной в отдельности) нужно рассматривать сквозь призму реконтекстуализированного общественного договора, то есть общественного договора с ценностным наполнением. Лучше всего это

сделать, на наш взгляд, в дискурсе коммуникативной практической философии, что и будет нами реализовано в последующих публикациях.

Список использованной литературы

1. Аристотель. Политика // Сочинения: В 4 т. Т.4. — М. : Прогресс, 1983. — С. 375—644.
2. Кант И. К вечному миру // Собрание сочинений в восьми томах. Т. 7. — М. : ЧОРО, 1994. — URL : http://publ.lib.ru/ARCHIVES/K/KANT_Immanuel/Kant_I.html
3. Кастельс М. Власть коммуникации. — М. : Изд. дом Высшей школы экономики, 2016. — 564с.
4. Рикер П. Справедливое. — М. : Гнозис ; Логос, 2005. — 304 с.
5. Сэндел М. Справедливость. Как поступать правильно? — М. : Манн, Иванов и Фербер, 2013. — 352 с.
6. Lock John. Two Treatises of Government : critical edition with an introduction and apparatus criticus by Peter Laslett. — Cambridge, 1960. — XII. — 520 s.
7. Rawls John. A Theory of Justice. — Cambridge, 1971. — 510 s.

ВОЛОДИМИР ВИННИЧЕНКО: ПРОБЛЕМА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНОЇ ОРІЄНТАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЕМІГРАНТІВ В ПРОЦЕСІ РОБУДОВИ ДЕРЖАВИ

Поцюрко О.Ю.

Львівський державний університет внутрішніх справ

VOLODYMYR VYNNYCHENKO: PROBLEMS OF SOCIAL-POLITICAL ORIENTATION UKRAINIAN IMMIGRANTS IN THE STATE-BUILDING PROCESS

Potsyurko O.Y.

Lviv State University of Internal Affairs

Анотація

У статті аналізується осмислення В. Винниченком ролі та значення суспільно-політичної орієнтації еліти української еміграції в процесі національно-державного відродження та здобуття незалежності. Мислитель виокремлює два основних завдання для української еміграції: по-перше незалежну Україну слід творити в Україні, а не поза її межами; по-друге необхідно зорієнтуватися на розв'язання національно-державного питання України не через війну, а через мир, зближення двох протилежних соціальних систем.

Abstract

The article analyzes V. Vynnychenko understanding the role and importance of social and political orientation elite ukrainian emigration in the process of nation-recovery and independence. Thinker distinguishes two main tasks for the ukrainian emigration: first independent Ukraine should create in Ukraine, but not beyond; secondly you must navigate to solve the issue of nation-Ukraine not through war but through peace and rapprochement between the two opposing social systems.

Ключові слова: українська еміграція, орієнтація, національна незалежність, колектократія.

Keywords: ukrainian emigration, orientation, national independence, kolektokratiya.

Постановка проблеми. Зважаючи на те, що Українська держава знаходиться на перетині цивілізацій її розвиток необхідним чином залежить від здатності правлячих еліт обстояти держані інтереси. Проте чимало загроз які постійно негативно впливають на розвиток молоді держави своїм

коріння сягають минуле, сповнене боротьбою за владу, вплив, землю, ресурси тощо.

XX століття було сповнене чималою кількістю визначних діячів української історії та культури, які ще не відкрилися нам усіма гранями своїх великих звершень. До них, зокрема належить і Володимир Кирилович Винниченко.

Предметом нашого дослідження є аналіз ідей В. Винниченка, які торкаються питань суспільно-політичної орієнтації еліти еміграції в процесі державотворення.

Об'єктом нашого дослідження виступає фундаментальна історико-аналітична спадщина В. Винниченка та сучасні концептуальні підходи до проблеми державотворення.

Мета статті є філософська рефлексія ролі та основних орієнтирів українських емігрантів в процесі державотворення в розумінні В. Винниченка.

Аналіз основних досліджень проблеми. Різноманітні аспекти його суспільно-політичного світогляду та діяльності висвітлюються в працях таких дослідників, як: П. Бежнар [1], І. Вівсьяна [2], І. Лисяк-Рудницький [6], М.-Р. Стех [7], І. Сюдюков [8], Т. Яровенко [9], котрі приділили чималу увагу проблемам дослідження формування нації та української державності в творчості В. Винниченка.

Наявність широкого кола публікацій та значного переліку суспільно-політичних проблем, що піднімаються у творах Винниченка, створює і певні незручності. Виникає методична проблема щодо найбільш оптимального варіанту вивчення творчості небуденного мислителя, який допоміг би уникнути поверховості та шаблонності оцінок, а також надмірної заглибленості у дотичну проблематику.

Виклад основного матеріалу. Володимир Винниченко є однією з найбільш значних, популярних і водночас трагічних постатей в історії вітчизняної філософської культури та українського національно-державного відродження. «Діапазон творчості українського митця вражає – письменник-романіст, автор новел та драматичних творів, поет, філософ, публіцист, маляр. Винниченко – один з найвідоміших і найвидатніших громадсько-політичних діячів, який не лише мистецьки зобразив свою добу, а й був активним її творцем» [1].

Видатний політичний та громадський діяч, обдарований письменник, та своєрідний мислитель, гостре перо якого навіть зараз є життєво необхідними для українців. Як стверджував І. Лисяк-Рудницький, «на політичну сцену виходить тип революційного юнака з «Комуністичним маніфестом» в одній кишені й «Кобзарем» у другій... Молоде покоління соціалістів, що було найбільш динамічною силою в тодішньому українстві, відзначалося хаотичністю мислення, разом з якою йшла велика емоційна побудливість; така сполука робила з цих людей знаменитих агітаторів, здатних розбурхати маси, але не робила з них розумних і відповідальних політичних провідників. Типовою постаттю був тут Володимир Винниченко» [6, с. 65].

У чималій кількості його творів, серед яких: «Відродження нації», «Заповіт борцям за визволення», «Сонячна машина», «Одвертий лист до М. Горького», «Открытое письмо к русским писателям», «Птеродактили», «В чем наша сила», «Філософія і етика Шевченка», ми знаходимо «препарування» й викривання ідеології, практики та історичного коріння російського шовінізму.

У 1948 році Винниченко здійснив свого роду ретроспективний огляд розвитку великоросійської імперської ідеології – від Петра I до Сталіна, опублікувавши жорстку статтю «Була, є й буде». Непримиренність, гостра ворожість автора до цієї ідеології очевидна. Він пише: «Ми, українці, а надто ті, які звемо себе демократами з свого боку можемо з чистим сумлінням сказати: ми ні над ким не хочемо панувати, ніяких народів не наміряємось експлуатувати, ніякого насильства над Росією не наміряємось учинити, ми тільки не хочемо ні насильства, ні панування над нами. І я думаю, що не помилюсь, коли за всіх скажу отут нашим сусідам: ми не дамося накинути нам ніякої форми панування над нами, які б «прогресивні» назви їй не пропонувалися. Колись, перед замахом гітлеризму накинути своє панування над Англією, Черчилль сказав: «Ми будемо боротися проти навали насильника всіма способами і на всіх місцях нашої країни: в містах, на улицах, на пляжах, в долинах...» [8].

У 1949 році нова еміграція звернулася до В. Винниченка, як до учасника революційної боротьби за відродження державності і свободи, з пропозицією поділитися своїми думками про колишні перемоги та поразки. Письменник напише «Заповіт борцям за визволення», в якому осмислить суворі уроки історії. В багатьох аспектах вони не втратили своєї актуальності й гостроти в новочасній Україні [9, с. 157].

У цьому творі, звертаючись до представників української еміграції, автор осмислює уроки української історії, пройдений народом шлях, роздумує про майбутнє і висловлює конкретні рекомендації, як його досягти. Він аналізує характер і цілі української еміграції в історичному аспекті, визначає її роль і завдання в розбудові вільної, квітучої, суверенної України.

Осмислюючи долю українського народу, як і більшість мислителів того часу В. Винниченко шукає відповідь на питання: якою є найперша, найсутніша потреба українського національного колективу? Які є найкращі засоби для її реалізації? І зважаючи на те, що «людство розбите на окремі національні колективи, які переважно зводяться державами, то очевидно, що найкращим засобом збереження його життя і розвитку кожної нації – є державність, себто комплекс тих інститутів економіки, політики, культури, які діють на території, населеній національним колективом, які зв'язують його в компактну цілість, які забезпечують його розвиток у сучасному і майбутньому. Нація без державності є покалічений людський колективний організм» [3].

Відтак, описуючи державність як устрій всього матеріального і психічного буття цілого народу, його національності, економіки, політики, культури, він впевнено стверджує про те, що «українська державність є на Україні, її створив народ, вся українська нація в процесі великого перевороту життя в «тюрмі народів» – Росії» [3]. Без цієї творчості ніякі вожді, проводі, міністри не могли б і

одного камінчика в будівлі української державности покласти. А так само через це і зруйнувати цю будівлю не так легко.

Далі веде В. Винниченко: «Так, форма української державности за цього відтинку нашої історії не є задовільна для нас. Так, – вона не самостійна, не незалежна, вона опанована Росією, вона поневолена, покалічена, грабована, замучена. Але суть її Держави є, вона живе, вона береже в собі сили, які не дозволяють ворогам знищити її, які невиразно тримають у собі ідею самостійности, які в слушний час вибухнуть, щоб здійснити її, – вони, а не хто інший, не якісь сили зовні, а тим паче не крихітна купка емігрантів» [3].

В. Винниченко наполягає на тому, що в процесі утвердження власної державности українська еліта має дві орієнтації: на «зовнішні сили» (здебільшого допомогу німців та французів) в боротьбі проти Польщі та Москви, та на внутрішні сили (допомогу селян та робітників).

Очевидним є й те, що мислитель був прихильником орієнтації на внутрішні сили. «Будучи в гущі народу, я на свої очі бачив, що дала нашій нації «орієнтація на зовнішні сили» [3]. Але, мавши такий болочий досвід, я виставив своїм співробітникам умову: об'єднати гасло національне з соціальним, стати в оборону не тільки національно-державних прагнень, але й економічно-соціального визволення. Цю умову прийняли всі партії» [4].

Станом на 1917 рік Українська нація була до такої міри винищена руським імперіялізмом, її інтелігенція була до такої міри з одного боку русифікована, а з другого задушена царською жандармерією, що «перший момент Центральної Рада не могла сформувати уряду просто через брак відповідних людей і то... смішно сказати, через брак дорослих осіб. Найчисленніша на той мент українська партія (партія соціалістів-революціонерів) не могла виставити кандидатів на міністрів старше віком 25 років» [3]. Незважаючи на те, що вже 25 років ми маємо незалежну Україну, однак проблемі з елітою яка могла керувати державою в душі патріотизму та відповідальності залишається невирішеною.

У своєму творі «Поворот на Україну» В. Винниченко стверджував: «Українська нація, силою історичних умов і обставин, не витворила своєї національної буржуазії, ні індустріальної, ні торговельно-фінансової, ні навіть аграрної (коли не рахувати окремих одиниць)» [4]. Ба навіть сформована вже в сучасній Україні правляча еліта без сумніву в переважній більшості не є українською ні за походженням, ні за національною свідомістю.

Виходячи з українських реалій, що склалися ХХІ ст. ми не можемо повною мірою погодитися з В. Винниченкою який порівнюючи італійський фашизм та німецький нацизм з українським націоналізмом стверджує: «Український націоналізм волів би, щоб в українській державі панував робітничий, навіть комуністичний лад, аби та держава була суто українською, самостійною державою» [4]. Наслідки панування комуністичного ладу Українська держава сповна відчуває по

сьогоднішній день. Український націоналізм виник з великої національної гіркості, з пекучого гніву, з обурення за те, що вона, та українська революція, на яку вони поклали стільки надій, яку так любив, не справдила своїх обіцянок.

Зважаючи на результати революції українські націоналісти здійснили переоцінку власних концепцій. А надто коли їх передові елементи, активні, бойові елементи, у яких слово погоджується з дією, стикнулись з реальною і соціальною дійсністю на Україні, коли їхня активність примусила їх стати ближче до широких мас народу і коли вони побачили, що «з самим гаслом «за Україну» до тих мас підходити не можна, що конче треба визначити, за яку саме Україну кликати битися» [3]. І тут борці за національне визволення прийшли до того висновку, що масам конче необхідно сказати, що та Україна має бути вільна не тільки від національних, але й соціальних панів, до якої б національності вони не належали (на цих принципах вже тоді базувалася діяльність Центральної Ради).

Підтримуючи українських націоналістів В. Винниченко наголошує на тому, що «наші націоналісти в масі своїй не менше, ніж інші групи, люблять свою націю й не хочуть мати її забитою, заляканою, рабською юрбою, не здатною ні на яку колективну творчість» [3].

Обстоюючи ідею боротьби за самостійну Україну з боку українських націоналістів та еміграції (стверджуючи, що вразі виникнення воєнної сутички Заходу з тиранією Москви, українська еміграція стала б на бік Заходу й взяла б по мірі сил своїх участь у збройній боротьбі, сформувавши з своїх членів кілька допоміжних армії союзників батальйонів) В. Винниченко окреслює завдання членів української еміграції, яке насамперед повинно полягати в тому, щоб довести світові, що українство всією історичною, виробленою віками всебічного поневолення, всією природою своєю є найщиріші вороги всякого насильства, гніту, визиску як внутрішнього, так і інтернаціонального, що воно є найвірнішим борцем за мир на Землі і за об'єднання всіх народів. «Тому ми, – веде далі В. Винниченко, – коли хочемо мати свою національну самостійність, мусимо бути в найперших і найактивніших рядах борців за здійснення ідеї Світової Федерації Народів, яка знищить яку-будь можливість одній нації накинути другій своє панування» [3].

Розв'язання питання національної незалежності України, В. Винниченко пов'язував з демократичним розвитком (національним і соціальним), що виключає будь-які форми насильницької централізації, панування одного народу над іншим. Національне він розумів у вимірах загальнонародного. Загрозу демократичному та національному розвитку України В. Винниченко вбачав у відсутності єдності та згуртованості українського народу, а особливо його проводу. Як стверджує дослідниця І. Вівсяна: «Майбутнє України він пов'язував з вільною, рівноправною, справедливою федерацією, яка відповідає цілям соціального прогресу, проте не

має нічого спільного з «єдиномеділимим мисленням» та діями. Така федерація має будуватися на засадах самостійної державності, цілковитої незалежності України, збереженні української мови в усіх інститутах, урядових установах, школах, активізації національної самосвідомості народу в розбудові своєї державності, розвитку культури. Цілком зрозуміло, що В. Винниченко прихильно поставився до організації СРСР, однак виступав з принциповою критикою національної політики більшовиків і радянського уряду за недооцінку ними національних інтересів та обмеження національних прав республік [2, с. 74].

З точки зору громадянина України XXI (українця за духом), В. Винниченко також не має рації, оскільки ми вже мали кілька кривавих спроб федералізувати Україну не кажучи вже створення так званої Світової Федерації Народів.

Розмірковуючи про долю світу В. Винниченко на початку XX ст. стверджує, що «Світ стоїть перед катастрофою. Всі це знають, всі бояться її і всі всією душею хотіли б уникнути її. Але як? Як не дати вибухнути війні між Америкою і ССРСР, – між приватним і державним капіталізмом?» [3].

Трагічне становище світу полягає ще й в тому, що це протистояння після розпаду ССРСР перенеслося на його правонаступницю Росію, яка продовжує імперську політику ССРСР, яка вже проявилася у Грузії, Молдавії та Україні.

Мислитель дуже вдало підкреслює й той момент, що сила ССРСР (тепер вже Росії) не тільки в його армії (тепер ЗСРФ), а «ще в його іншій армії, в так званих п'ятих колонах на Заході та в Україні, себто в комуністичних партіях, в синдикатах, в прихильниках усякого роду» [3].

Роль п'ятої колони, перш за все, полягає в тому, що вона підкреслює дефекти приватного капіталізму, розхитує його систему, посилює його протиріччя, викликає всякими способами невдоволення, бунти, страйки, сутички, творити неможливість існування в хаосі приватного капіталізму. А без п'ятої колони Кремль не відважився б на напад. Маємо гіркий досвід роботи Кремлівської п'ятої колони вже сьогодні в Криму та на Сході України. Можна повністю погодитися з В. Винниченко, котрий наголошує «Буржуазні політики кажуть: треба, щоб у нас на Заході настав добробут, тоді комунізм не матиме сили» [3]. Щось подібне, опираючись на досвід Європи та США, декларують сьогодні наші політики. Проте, цілком очевидно, що створення добробуту перш за все пов'язане з пануванням у державі патріотично та господарницьки налаштованої еліти.

Для покращення добробуту громадян та національного визволення В. Винниченко пропонує концепцію так званої колекторкратії (влада колективу): негайно, але без зброї, доброю волею, треба почати переводити приватну власність на засоби виробництва на колективну. Саме колективну, а не державну. Кооперація усього національного господарства: виробничі, торгівельні, фінансові, аграрні і т. ін. кооперативи.

Сутність колекторкратії: зло не у власності, а у визиску праці. Треба знищити визиск праці. «Визиск праці буває тільки при найманій праці. Отже, треба знищити найману працю. Не власність забороняти, а найману працю. Кожний селянин, чи кожний громадянин може мати яку хоче земельну чи іншу власність, але з умовою: що він не матиме на ній наймитів... Всяка стороння робоча сила, закликана для допомоги йому, автоматично стає співвласником його власності з відповідними правами на неї й на прибутки від її експлуатації» [3]. Колекторкратія має відмінність од кооперації (артілей), хоча вони є поріднені форми людської діяльності. Відмінність головна є в тому, що в кооперації може бути наймана праця, а в колекторкратії її не може бути. Колекторкратія дуже нагадує нам сучасні акціонерні товариства. Вона виступає кращим способом для приборкання п'ятих колон Кремля.

Далі, шукаючи способів розв'язання національно-державного питання України, та для позбавлення від імперіалістичних зазіхань Кремля, на думку В. Винниченка велика кількість членів української еміграції повинна орієнтуватися на «зовнішні сили», на ті сили, які мілітарно переможуть Большеви́зм. Однак зважати й на те чи всі «зовнішні сили» хотіли б дати нам самостійність? Проти неї однозначно виступили б польські та руські імперіалісти.

Отже, підбиваючи підсумки власного «Заповіту борцям за визволення» та ще раз аналізуючи запропоновані способи орієнтації української еліти еміграції, В. Винниченко ніби знайомить з ними компетентних у настроях і ментальності української еміграції людей, які дають їм оптимістичну та песимістичну оцінки. Зрозуміло, що мислитель більш схильний до позиції оптиміста.

«Неправда, що єдиною рушійною силою у всіх проводирів течій української еміграції є тільки особистий інтерес. Люди, які так палко «до церкви скликали», які самі в ній так вірно бували, які життя своє за неї клали, якщо мали в цьому особистий інтерес, то він був у тому, щоб бути цінними для тої «церкви», щоб особиста радість їхня була в перемозі, в свободі, в незалежності свого українського воза. А коли вони були такими, то вони, значить, здатні бути ними й тепер. І коли вони життя своє готові були віддати на Незалежність свого воза, то вони здатні віддати за нього й свої амбіції, і ласощі, і претензії. І для таких людей не те є важне, хто їм дає поради чи пропозиції, а чи ці поради є добрі, корисні тій справі, якій вони служать. А такі є по всіх течіях і групах еміграції» [3].

Отже, розмірковуючи про роль української еміграції в розбудові української державності В. Винниченко наполягає на тому щоб: «вертатись на Україну для органічної, корисної праці, для використання історичного вигришу, для творення роботою національно-державного міліона. Нехай ті тисячі рук і мозків, що видають свою енергію в приймах і наймах на чужині, що збагачують каси чужих капіталістів, – нехай вони збагачують матеріальну й духовну касу робітничу – селянського

народу нашого. Соціялістам же українським треба, на мою думку, їхати, щоб боронити цю касу від замахів Капіталу, щоб допомогти тим, хто провадить цю оборону й боротися проти тих, хто допомагає замахам» [4].

Висновки Проаналізувавши такі твори В. Винниченка, як: «Заповіт борцям за визволення», «Поворот на Україну» і «Відродження нації», можна стверджувати, що причина жорстокості суспільно-політичного розвитку – в самій людині. А щоб зробити життя справедливим і рівноправним, слід оновити все, що становить ество людини – психіку, душу, мораль, побут, родину і навіть систему харчування. Тільки оновлена людина стане спроможною змінити світ. Тобто мислитель схиляється до думки, що українська інтелігенція в еміграції все ж повинна орієнтуватися на внутрішні сили в процесі розбудови української державності.

Список використаної літератури

1. Бежнар П. Г. Художньо-філософська спадщина В.К. Винниченка: стан і перспективи досліджень. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.filosof.com.ua/Jornel/M_39/Begnar_2.htm.
2. Вівсяна І. Вивчення суспільно-політичних поглядів В.К. Винниченка у курсі «Історія політичної думки в Україні» / Інна Вівсяна // Наукові записки. Серія: Історичні науки. – Випуск 14. – Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2011. – С. 70 - 77.

3. Винниченко В. Заповіт борцям за визволення / Володимир Винниченко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://storinka-m.kiev.ua/article.php?id=767>

4. Винниченко В. Поворот на Україну / Володимир Винниченко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://diasporiana.org.ua>

5. Винниченко В. Відродження нації / В. Винниченко. – Київ-Відень: Вид. «Жовтень», Ч. III, 1920 – 542 с.

6. Лисяк-Рудницький І. Суспільно-політичний світогляд Володимира Винниченка у світлі його публіцистичних писань //Сучасність. - 1980. - №9. - С. 60 - 77.

7. Марко Роберт Стех. Про Володимира Винниченка в Парижі / Марко Роберт Стех // Очима культури. – 2013. – № 23 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: kharkiv-nspu.org.ua/archives/2785

8. Сюдюков І. Думки про незнищенність народу. Публіцистика Володимира Винниченка як блискучий зразок викриття московського імпершовінізму / І. Сюдюков – День, №46, 14 березня 2014. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://day.kyiv.ua/uk/article/ukrayina-incognita/dumki-pro-neznishchennist-narodu>

9. Яровенко Т.С. Еміграційна творчість В. Винниченка: критична рецепція в Україні та в екзилі (1920–1940-і рр.) / Т. С. Яровенко // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Сер. : Філологія. - 2013. - № 1080, вип. 69. - С. 154-158.

ТУРГЕНЕВ И ГНУ — СБРОШЕНЫ С ПАРОХОДА: КВАНТОВЫЙ КОМПЬЮТЕР, СУПЕРПОЗИЦИЯ ПОКОЛЕНИЙ И РАКУРСНЫЕ ПОКОЛЕНИЯ БАХТИНА

Рудяк И.И.

*Московский государственный университет,
Академия философии хозяйства, академик*

TURGENEV AND ANTELOPE GNU — THROWN OUT FROM THE SHIP: QUANTUM COMPUTER, SUPERPOSITION OF GENERATIONS AND ANGLE-OF-VIEW GENERATIONS BY BAKHTIN

Rudyak I.

*Moscow state university,
Academy of philosophy of economicskeeping, academician*

Аннотация

Данная статья представляет собой междисциплинарный анализ антропологического понятия «поколение». Автор данной статьи полагает, что понятие «поколение» претерпевает изменения в рамках исторического процесса. В настоящее время наметились тенденции к исчезновению простой смены поколения отцов поколением детей. Вероятно, в будущем возможно биосоциальное сосуществование поколений отцов и детей, которые будут выполнять разные биосоциальные и профессиональные функции. Это связано с успехами биологической революции.

Abstract

This article presents an interdisciplinary analysis of the anthropological concept of «generation». The author of this article believes that the concept of «generation» changes in the framework of the historical process. Currently, there are tendencies to disappear simply changing the generation of the fathers a generation of children. Probably in the future, perhaps biosocial coexistence of generations of fathers and children that will perform different biosocial and professional functions. This is due to the success of the biological revolution.

Ключевые слова: Бахтин, Вернадский, Дарвин, квантовый компьютер, Маркс, поколение, Постмодерн, суперпозиция, Тургенев, ускорение.

Keyword: Bakhtin, Vernadsky, Darwin, quantum computer, Marx, generation, Postmodern, superposition, Turgenev, acceleration.